

FOTO: TON KASTERMAN

• Juwelier en horlogier Hans Wielinga (rechts) heeft een trouw team aan medewerkers, onder wie Willem Berends en Ida Hubbeling. Dochter Jacqueline Wieling is verantwoordelijk voor de vormgeving van het interieur.

Dec 2000.

Horlogier en juwelier Hans Wielinga neemt afscheid

„Het maken van uurwerken is zó fascinerend”

Van onze verslaggeefster
Wilma Klaver

BUSSUM

Op zijn revers flonkert een bescheiden speldje. „Twee weken geleden ben ik onderscheiden door de Nederlandse Juweliersbond. Zo'n onderscheiding wordt zelden toegekend. Ik heb vijftig jaar in het vak gezeten en dat gebeurt niet zo vaak”, vertelt juwelier en horlogemaker Hans Wielinga, met gepaste trots. Hij praat al in verleden tijd. Want in zijn hart heeft de juwelier, die na de kerst stopt, al een beetje afscheid genomen van zijn vak en zijn zaak aan de Brinklaan in Bussum.

„Het mooiste vak” noemt Wielinga het. „Anders houd je het ook niet zo lang vol.” Vooral het maken en repareren van uurwerken, de tijdmeetkunde, vindt hij fascinerend. „Ik heb er een hele bibliotheek over en filosofer graag over het begrip tijd, ook met mensen die daar nog meer verstand van hebben dan ik”, vertelt Wielinga,

telg van een oud Fries klokkenmakersgeslacht.

Terwijl talrijke antieke en modernere klokken in zijn werkplaats geduldig tikkend de ochtend doen verstrijken, keert Wielinga even terug in de tijd. „Mijn vader werkte bij een grote diamanthandel in de Kalverstraat in Amsterdam. Toen de Duitsers in 1940 kwamen, vluchtte de eigenaar. Zij namen zijn zaak in beslag en mijn vader kon er als 'verwalter' (beheerder, red.) werken. Daar bedankte hij voor en hij begon een zaak aan huis, verderop aan de Brinklaan.”

Toen Hans vijftien jaar was en zijn vader ziek werd, werd de jonge Wielinga van school gehaald om in de zaak te helpen. Studies en reparaties deed hij in de avonduren, na sluitingstijd. „We hebben wel tot diep in de nacht gewerkt. Ik vond dat wel rustgevend. Je kon dan heel geconcentreerd werken.”

Het afscheid, een halve eeuw later, valt hem niet makkelijk. Wielinga weet zich gesteund door een trouwe

club vakkundige medewerkers. Robert Goëtsjes is al 28 jaar zijn goudsmid, Willem Berends al 26 jaar zijn horlogemaker, Ida Hubbeling al twintig jaar winkeldame en mevrouw A. van der Zee is na twintig jaar weer even terug. Zijn klantenkring is al even trouw. „Er zijn zoveel aardige, lieve mensen die ik al veertig, vijftig jaar bedien. Dat bevestigt toch wel dat ik niet op de verkeerde weg bezig ben.”

Diefstallen

Geleden heeft Wielinga wel onder de diefstallen. „Daar ben ik redelijk vaak de dupe van geweest. Het ergste wat me is overkomen is dat er vijftien reparaties van cliënten zijn gestolen. Spullen waar je mee omgaat als een goed huisvader. Daar heb ik veertien dagen niet van geslapen.” Jammer vindt de Bussumer het dat de Brinklaan in de loop der tijd niet beter is opgeknapt door de gemeente. „Ons zijn allerlei mooie plannen voorgespie-

geld waar niets van terecht is gekomen. Ik wou dat het hier net zo'n winkelgebied was als de Nassaustraat, Kapelstraat”, aldus Wielinga die goede hoop op betere tijden heeft nu het wooncomplex even verderop gestalte krijgt. „Was ik tien jaar jonger, dan bleef ik hier nog tien jaar.”

Een mensenleven is niet eeuwig en dus kiest Wielinga, 65 jaar, nu toch voor zijn pensioen.

„Mijn leven is altijd werken geweest en er is nog zoveel meer. Ik wil nu toch meer tijd voor familie hebben”, zegt Wielinga, die met zijn vrouw Meta Bouwman nu vijf jaar in Zeewolde woont en drie volwassen kinderen heeft. „We hebben een zoon voor de VN werken in Cambodja. Die wil ik graag opzoeken.”

De juwelier kan niet met zekerheid zeggen of 'Wielinga Horlogier Juwelier' blijft bestaan. „Daarover ben ik nog in onderhandeling.” Tot het afscheid houdt hij uitverkoop met flinke kortingen. „Het doet een beetje pijn, maar ik gun het de mensen ook.”